

Чувствуваше това и бързаше.

По благополучие, заедно съ напрѣдването на нощта, мракът се сгъстяваше. Но окото му, свикнало вече съ нощта, продължаваше ясно да отличава всичките особености тамъ: караулниците, неравните очертания на брѣговете, чернѣщето се долче и назадъ въ далечината — Гюргево, мъжно освѣтлено, заприличало на единъ вълшебенъ градъ.

Най-после той доближи до брѣга, вмъкна се въ долчето и тамъ се спрѣ и се услуша. Всичко спѣше. Караулниците вече се не видѣха. Два не високи, изронени брѣга стърчеха отъ дветѣ му страни. На югъ бѣше тъмнината на долчето, на сѣверъ се разстилаше единъ неясенъ хаосъ, пепелявъ, неопределено, далечень като сънъ.

Брѣкна отзадъ подъ кожуха и извади револвера си, който остана въ дѣсната му ръка; тоягата мина въ лѣвата.

Завървѣ пакъ тихо, предпазливо изъ долчето, което стана плитко, и главата му се показа надъ брѣга.

Веднага той съгледа, че не надалеко, на петдесетъ крачки разстояние, нѣщо като човѣкъ, увито въ черно, се мърдаше. Той погледна харно: тоя човѣкъ се мърдаше и идѣше насамъ. Стори му се даже, че подъ мишницата на непознатия стърчеше нѣщо, навѣрно пушка.

Позна, че той бѣше солдатинъ отъ караула, на постъ.

Македонски бѣрзо се сниши, и залепи до яра. Тоягата се заби въ глината, откърти я, и, като се ронѣше, тя произведе глухъ шумъ. Македонски се услуша. Гърдитѣ му бѣхтѣха, да се покнатъ.

— Кой е тамъ? — раздаде се по турски единъ гласъ изъ пущинака.

И стѣпания отъ чизми се чуха.

Македонски не дѣхаше. Той легна цѣлъ на гърба си въ тъмното дѣно на долчето, опрѣ си ошѣтѣ въ края на брѣга и посочи револвера си къмъ сѫщото място.

Стѣпките приближаваха. Мѣстото, гдето Македонски дебнѣше сега, бѣше единъ ровъ срѣдъ доля, изрить отъ дъждъ и обрасъ съ пустали храсти; тѣй щото въ мрачината на нощта той се сливаше съ тъмния имъ шаръ и правѣше една обща сънка съ тѣхъ, въ която нищо ясно не се разпознаваше. Надъ него висѣше пепелявонамръщеното небе на зимата, грозно, мълчаливо, застрашително.

Той се услушваше неподвиженъ съ револверъ насоченъ на горе.